Lietas Nr. A420586512
Lietas arhīva Nr. A42-02600-13/17

SPRIEDUMS
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2013.gada 11.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese D.Makarova,

piedaloties pieteicējas SIA „/NOSAUKUMS/" pārstāvei /pers. A/ un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvim /pers. B/,

atklātā tiesa sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „/NOSAUKUMS/" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2012.gada 1.novembra lēmuma Nr.22.4.8/89428 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – Dienests) Nodokļu kontroles pārvalde no 2012.gada 8.maija līdz 30.augustam pieteicējai SIA „/NOSAUKUMS/" veica pievienotās vērtības nodokļa auditu par 2010.gada janvāri – 2012.gada janvāri un uzņēmumu ienākuma nodokļa auditu par 2010.gadu. Audita rezultātā Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Lielo nodokļu maksātāju pirmās audita daļas galvenā nodokļu inspektore 2012.gada 30.augustā pieņēma lēmumu Nr.23.13/1035 (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru pieteicējai papildus nomaksai budžetā aprēķināja uzņēmumu ienākuma nodokliLs 21600, soda nauduLs 6480un nokavējuma nauduLs 3402,kā arī samazināja no budžeta atmaksājamo pievienotās vērtības nodokli parLs 20160 un saistībā ar to aprēķināja soda naudu Ls 4032 (saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta septīto daļu SIA „/NOSAUKUMS/" pēc pārbaudes saskaņā ar minētā likuma 32.panta ceturto un piekto daļu aprēķinātā soda nauda noteikta nomaksai budžetāLs 5256apmērā). Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja.

Ar Dienesta 2012.gada 1.novembra lēmumu Nr.22.4.8/89428 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. Pārsūdzētais lēmums pamatots ar šādiem argumentiem un apsvērumiem.

[1.1] Pieteicēja ir veikusi priekšnodokļa atskaitījumu un palielinājusi uzņēmuma izmaksas par darījumu, kas veikts ar biedrību „Baltijas Forums" (turpmāk – Biedrība). Šā darījuma apliecināšanai pieteicēja iesniedza reklāmas pakalpojumu līgumu Nr.KJAK-9/42 (turpmāk –Līgums), saskaņā ar kuru Biedrība apņēmās reklamēt pieteicēju Baltijas Foruma konferencē 2010.gada 28. un 29.maijā, veicot minētā līguma pielikumā Nr.1 norādītās aktivitātes. Izvērtējot Līgumu, tā pielikumu un pieņemšanas – nodošanas aktu, Dienests secināja, ka noteiktās reklāmas aktivitātes vienlaikus paredz reklamēt arī Biedrību. Tātad pieteicēja ir veikusi samaksu Biedrībai arī par Biedrības reklamēšanu.

Pieteicēja norāda uz neuzmanības kļūdu, vārdu „pasūtītājs" kļūdaini uzrakstot kā „reklamētājs". Dienests tam nepiešķir ticamību, jo kļūdas ir pieļautas gan līgumā, gan pielikumā, gan pieņemšanas – nodošanas aktā, un šie dokumenti sastādīti dažādos laika periodos. Dienesta ieskatā lietā ir ņemami vērā arī citi apstākļi un fakti, kas nesniedz pietiekošu informāciju par pakalpojumu izpildes gaitu un to nodrošināšanas līdzekļiem, kā arī viennozīmīgi neliecina tikai par vienas darījumā iesaistītās puses reklamēšanu Baltijas Foruma konferencē.

[1.2] Dienests uzskata, ka lietā nav identificējams reklamējamais objekts, nav iesniegti konferences gaitā izplatītie materiāli – bukleti, izdales materiāli, kā arī reklāmas rullīši. No lietas materiāliem arī redzams, ka pieteicēja pārbaudei nav iesniegusi Līguma pielikumā Nr.1 un 2010.gada 1.jūlija pieņemšanas – nodošanas aktā (turpmāk – Akts) norādīto reklāmas aktivitāšu izmaksu sadalījumu par reklamējamiem objektiem. Tāds nav iesniegts arī sūdzības izskatīšanas laikā. Arī Biedrība pārbaudei iesniedza tikai konferences attēlus, kur turklāt redzami stendi gan ar Biedrības, gan ar pieteicējas logo.

Tādējādi, izvērtējot pieteicējas darījuma ar Biedrību ekonomisko saturu un būtību, nevis tikai juridisko formu, Dienests secinājis, ka darījums nav vērtējams kā pieteicējas reklāma un nav konstatējams ar pieteicējas saimniecisko darbību saistīto reklāmas izdevumu apmērs pieteicējas darījumā ar Biedrību.

[1.3] Dienests, atsaucoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pantu, kā arī uz tiesu praksi, norādījis, ka gadījumā, ja pieteicēja nepiekrīt Dienesta aprēķinātajam nodokļu maksājumu lielumam, pierādījumus, kas apliecina pretējo, jāiesniedz pieteicējai. Pieteicēja to nav izdarījusi.

[1.4] Dienests, pamatojoties uz likuma „Par grāmatvedību" 2.pantu, Gada pārskatu likuma 25.panta pirmās daļas 8.punktu, likuma „Par uzņēmumu ienākuma nodokli" 5.panta ceturto daļu un Ministru kabineta 2006.gada 4.jūlija noteikumu Nr.556 „Likuma „Par uzņēmumu ienākuma nodokli" normu piemērošanas noteikumi" 45.punktu, kā arī likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta pirmās daļas 1.punktu, norādījis, ka saimnieciskās darbības rezultātā radušās izmaksas klasificējot kā reklāmas izdevumus, katrs konkrēts izdevumu veids jāizvērtē pēc to ekonomiskās būtības un saistībā ar veicamo saimniecisko darbību.

Tā kā pieteicēja nav iesniegusi dokumentārus pierādījumus, kas liecinātu par grāmatvedības reģistros reģistrēto reklāmas izdevumu saistību ar pieteicējas saimniecisko darbību darījumu apliecināšanai iesniegtajos dokumentos norādītajā apmērā, kā arī no pārbaudei iesniegtajiem dokumentiem nav iespējams identificēt reklāmas izdevumu apjomu, kas būtu attiecināms uz pieteicējas saimniecisko darbību, Dienesta ieskatā Biedrības 2010.gada 17.marta rēķinā Nr.1-2010 norādītie reklāmas pakalpojumiLs 96000 apmērā nav atzīstami par pieteicējas saimnieciskas darbības izdevumiem. Tādējādi Dienests uzskata, ka pieteicēja šo summu nevarēja iekļaut uzņēmuma izmaksās, savukārt pievienotās vērtības nodokliLs 20160 nevarēja atskaitīt no budžetā maksājamās nodokļa summas kā priekšnodokli.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicēja vērsās administratīvajā tiesā, lūdzot to atcelt. Pieteikumā norādīti šādi argumenti un apsvērumi:

[2.1] Pieteicēja nepiekrīt Dienesta apgalvojumam, ka atbilstoši Līgumam bija paredzēts reklamēt gan pieteicēju, gan Biedrību un ka pieteicēja veikusi samaksu par Biedrības reklamēšanu. Līgumu pieteicēja noslēdza nevis labdarības nolūkā, bet gan nolūkā reklamēt pieteicējas piedāvātos dzelzceļa kravu pārvadājuma pakalpojumus, proti, savu saimniecisko darbību. Noslēdzot Līgumu, tā atsevišķos pielikuma punktos tika pieļautas pārrakstīšanās kļūdas, proti, sajaukti vietām vārdi „Pasūtītājs" ar vārdu „Reklamētājs", kā rezultātā, lasot Līgumu tikai gramatiski, secināms, ka puses ir vienojušās, ka pieteicēja maksā Biedrībai par to, ka tā reklamē pati sevi. Arī pēc Līguma izpildes, izgatavojot reklāmas pakalpojumu pieņemšanas – nodošanas aktu, no Līguma pielikuma elektroniskās formas satura atsevišķi punkti tika iekopēti pieņemšanas – nodošanas aktā, tādā veidā no Līguma pārkopējot jau sākotnēji līguma tekstā pieļauto kļūdu. Pieteicējas ieskatā šāda pārrakstīšanās kļūda nevar kalpot par pamatu nelabvēlīgu seku radīšanai pieteicējai, jo arī Administratīvā procesa likuma 72.pants paredz kļūdas prezumpciju. Turklāt par Līguma tekstā un pieņemšanas – nodošanas aktā pieļauto kļūdu pieteicēja uzzināja tikai pēc tam, kad to konstatēja Dienesta nodokļu inspektore, veicot pārbaudi. Pēc kļūdas konstatēšanas pieteicēja ar 2012.gada 16.augusta vēstuli Nr.K-4.-1/70 iesniedza Dienestā pieteicējas un Biedrības pārstāvju 2012.gada 14.augusta sanāksmes protokolu, kurā ir paskaidrots, ka Līgumā un pieņemšanas – nodošanas aktā ir ieviesusies kļūda, atsevišķos punktos vārdu „Pasūtītājs" sajaucot ar vārdu „Reklamētājs".

Dienests minētos apstākļus nav pietiekami izvērtējis, kā arī nav ņēmis vērā, ka arī saskaņā ar Civillikuma 1505.pantu, ja rodas šaubas par vārdu nozīmi, jāievēro to jēgums un darījuma dalībnieku skaidri izsacītais vai kā citādi izrādītais norādījums.

[2.2] Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka Biedrība iesniedza attēlus, kuros redzami stendi gan ar Biedrības logo, gan ar pieteicējas logo. Pieteicēja piekrīt, ka pasākuma norises vietā ir bijuši stendi ar citu uzņēmumu (tai skaitā Biedrības) logo, bet tas ir bijis nevis tāpēc, ka to paredz Līgums, bet gan tāpēc, ka to Līgums neaizliedz. Līgums neparedz pieteicējai ekskluzīvas tiesības vienīgai reklamēties konkrētajā pasākumā, tādējādi Biedrība bija tiesīga reklamēt arī citus uzņēmumus, tai skaitā pati sevi.

[2.3] Pieņemot pārsūdzēto lēmumu, Dienests ir analizējis ar konferences organizēšanu saistīto Biedrības izdevumu attiecību pret reklāmas pakalpojumu maksu, ko Biedrība saņēmusi no pieteicējas. Dienests atsaucas uz Līguma punktu, kas nosaka, ka pieteicējai ir tiesības pieprasīt Biedrībai atskaiti par izlietotajiem līdzekļiem. Līgumā šāds punkts ietverts nevis tāpēc, lai pieteicēja pārliecinātos, ka Biedrība visu Līguma cenu, Ls 96 000, izlietotu reklāmas nodrošināšanai, bet gan tāpēc, ka nekad nevar izslēgt iespēju, ka nepārvaramas varas apstākļu iespaidā konference varēja nenotikt, un tādēļ pieteicējas reklāmas pakalpojumi netiktu sniegti. Šādā gadījumā pieteicēja pieprasītu Biedrībai atskaiti par to, cik līdzekļi iztērēti reklāmas materiālu izgatavošanai, bet pārējos līdzekļus pieprasītu atmaksāt.

[2.4] Dienesta ieskatā konferences organizēšanas pašizmaksa ir bijusi mazāka par Biedrības saņemtajiem ienākumiem no sniegtajiem reklāmas pakalpojumiem, tādējādi Dienests ir nonācis pie nepareiza secinājuma, ka pieteicēja Biedrībai samaksāto reklāmas pakalpojumu maksu nebija tiesīga attiecināt uz saviem saimnieciskās darbības izdevumiem. Slēdzot Līgumu un vienojoties par sniedzamo reklāmas pakalpojumu vērtību, darījuma dalībnieki nevadījās no tā, kāda ir Biedrības rīkotās konferences pašizmaksa vai kāda ir pašizmaksa izgatavotajiem reklāmas stendiem, reklāmas bukletiem un citiem. Biedrība sniedza reklāmas pakalpojumus, un šo pakalpojumu maksa tika noteikta neatkarīgi no jebkāda veida Biedrības izdevumiem. Līdzīgi kā Komerclikuma 188.pantā ir noteikts, ka dalībnieks var atsavināt sev piederošu daļu, pastāvīgi nosakot tās vērtību, tā arī pakalpojumu sniedzējs pastāvīgi var noteikt savu sniegto pakalpojumu vērtību.

Konkrētajā gadījumā Līguma puses, ievērojot konferences mērogu, potenciālos pieteicējas sadarbības partnerus u.c. apsvērumus bija vienojušās, ka reklāmas pakalpojumu vērtība ir novērtējama parLs 96000.

[2.5] Administratīvā procesa likumā noteikts, ka iestādei, pieņemot lēmumu, jāievēro tiesiskuma, tiesību normu saprātīgas piemērošanas, patvaļas aizlieguma un likuma atrunas princips. Lēmumam jābūt pamatotam ar vispusīgi un objektīvi noskaidrotiem apstākļiem, nepieciešamības gadījumā iestādei vācot papildus pierādījumus (pušu paskaidrojumus, liecinieku liecības, lietiskos pierādījumus utt.).

Tā kā pārsūdzētais lēmums pamatots ar virkni objektīvi nenoskaidrotiem apstākļiem un patiesībai neatbilstošiem faktiem, kā arī Dienests nav vispusīgi un objektīvi noskaidrojis patiesību un ir ignorējis pierādījumus un tiesu praksē paustās atziņas, pārsūdzētais

lēmums ir nepamatots un prettiesisks, tādēļ atceļams.

[3] Dienests tiesai iesniegtajos paskaidrojumos pieteikumu uzskata par nepamatotu un lūdz to noraidīt, paskaidrojot turpmāko:

[3.1] Attiecībā uz pieteicējas norādi, ka atsevišķos Līguma pielikuma punktos tika pieļautas pārrakstīšanās kļūdas, norādāms, ka pieteicēja vēl līdz šim Dienestā nav iesniegusi pierādījumus, kas apliecinātu, ka strīdīgais vārds būtu lietojams kaut kādā īpašā, vispārpieņemtajai jēgai neatbilstošā nozīmē.

[3.2] Turklāt pieteicēja reklāmas pakalpojumu saņemšanas fakta apliecināšanai iesniedza tikai divus fotoattēlus, kuros redzams pieteicējas logo konferences auditorijā un uz bukleta. Citus vizuālos un dokumentālos Aktā minētos materiālus – bukletus, izdales materiālus, kā arī reklāmas rullīšus pieteicēja pārbaudei neiesniedza. Savukārt no lietas materiāliem redzams, ka arī Biedrība pārbaudei iesniedza tikai konferences attēlus, kuros turklāt redzami stendi gan ar Biedrības, gan ar pieteicējas logo.

[3.3] Savukārt attiecībā uz Civillikuma normu piemērošanu Dienests norādījis, ka atbilstoši tiesu praksei nodokļu administrēšana ietilpst publisko tiesību sfērā un līgumi, kas noslēgti privāto tiesību jomā, vien nevar kalpot par kritēriju attiecīga lēmuma pieņemšanai nodokļu sfērā *(sal. Eiropas Kopienu tiesas 1998.gada 2.aprīļa sprieduma lietā Nr.C-296/95 31.punkts).* Tādēļ, lai apšaubītu darījumu no nodokļu tiesību aspekta, nav jāpiemēro Civillikums, bet gan jāvērtē darījums, ņemot vērā attiecīgā nodokļa tiesisko regulējumu *(sk., piemēram, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 11.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA.-121 9.punktu).*

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu uz pieteikumā norādīto motīvu pamata, paskaidrojot, ka pieteicēja Biedrībai samaksu ir veikusi par pieteicējas, nevis Biedrības reklamēšanu, kā to uzskata Dienests. Pieteicēja no Biedrības reklāmas pakalpojumus ir saņēmusi pilnā apjomā. Līgumā un tā pielikumos pieļautās formālās kļūdas nevar tikt vērtētas kā iemesls pieteicējai negatīvo seku radīšanai.

Dienesta pārstāvis tiesas sēdē lūdza pieteikumu noraidīt, paužot viedokli, ka no Līguma un tā pielikuma viennozīmīgi neizriet, ka pieteicēja ir veikusi samaksu tikai par pieteicējas reklamēšanu. Iespējams, pieteicēja maksājusi par Biedrības reklamēšanu politisko apsvērumu dēļ, ievērojot gaidāmās Saeimas vēlēšanas. Dienesta pārstāvja ieskatā ir apšaubāmi, ka pieteicējai tās reklamēšanas pakalpojumi vispār tika sniegti. Arī cena par reklamēšanas pakalpojumiem ir pārlieku augsta.

Tiesas sēdē liecinieka statusā tika nopratināta Biedrības amatpersona /pers. L/.

Motīvu daļa

[5] Lietā izšķirams jautājums, vai pieteicēja bija tiesīga veikt priekšnodokļa atskaitījumus no budžetā maksājamā pievienotās vērtības nodokļa un samazināt ar uzņēmumu ienākuma nodokli apliekamo ienākumu, palielinot izmaksas, darījumā ar Biedrību.

[6] Priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības ir regulētas likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta pirmās daļas 1.punktā, kas noteic, ka tikai Valsts ieņēmumu dienestā reģistrētai apliekamai personai ir tiesības nodokļa deklarācijā kā priekšnodokli no budžetā maksājamās nodokļa summas atskaitīt no citām apliekamajām personām saņemtajos nodokļa rēķinos norādītās nodokļa summas par precēm un pakalpojumiem savu ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai, kā arī tādu ārvalstīs veiktu darījumu nodrošināšanai, kuri būtu apliekami ar nodokli, ja tie tiktu veikti iekšzemē.

Minētajā tiesību normā ir paredzēti vairāki priekšnosacījumi, kuriem pastāvot, ar pievienotās vērtības nodokli apliekamā persona iegūst tiesības veikt nodokļa atskaitījumus. Viens no šādiem nosacījumiem ir saņemtās preces vai pakalpojuma izmantošana saimnieciskajā darbībā ar pievienotās vērtības nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai. Dienesta ieskatā pieteicēja darījumā ar Biedrību nav ievērojusi tieši šo priekšnosacījumu un tāpēc tai ir liedzamas priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības.

[7] Atbilstoši lietas materiāliem pieteicēja 2010.gada 15.martā ar Biedrību noslēdza Līgumu par reklāmas pakalpojumiem *(lietas 46.lapa).* Līgums noslēgts starp pieteicēju kā pasūtītāju un Biedrību kā reklamētāju. Šā Līguma 1.1.apakšpunktā noteikts, ka Reklamētājs, tātad Biedrība, saskaņā ar šā Līguma un tā pielikuma noteikumiem apņemas reklamēt Pasūtītāju, tātad pieteicēju, Baltijas Foruma konferences laikā no 2010.gada 28.maija līdz 2010.gada 29.maijam. Uz šā Līguma pamata Biedrība 2010.gada 17.martā pieteicējai izrakstīja rēķinu Nr.1-2010 *(lietas 51.lapa),* kurā norādīts, ka pieteicēja veic samaksu par reklāmas pakalpojumiem pēc Līguma, pakalpojuma cena ir Ls 96 000, pievienotās vērtības nodoklis ir Ls 20 160, kopā Ls 116 160. Rēķinā norādīto pievienotās vērtības nodokli Ls 20 160 pieteicēja atskaitīja no budžeta kā priekšnodokli, savukārt rēķinā norādīto pakalpojuma vērtību Ls 96 000 pieteicēja iekļāva izmaksās.

[8] Dienesta centrālais arguments ir tāds, ka atbilstoši Līgumam Baltijas Foruma konferencē bija paredzēts reklamēt ne vien pieteicēju, bet arī Biedrību, tādējādi Dienesta ieskatā Līgumā un 2010.gada 17.marta rēķinā Nr.1-2010 norādītais pakalpojums nav saistīts ar pieteicējas saimniecisko darbību un nenodrošina pieteicējas ar pievienotās vērtības nodokli apliekamos darījumus, līdz ar

ko nevar tikt iekļauts grāmatvedības reģistros.

Tiesa turpmāk norādīto apsvērumu dēļ šādam Dienesta secinājumam nepiekrīt.

[9] Minēto atziņu, ka atbilstoši Līgumam Biedrība bija apņēmusies reklamēt ne vien pieteicēju, bet arī pati sevi, Dienests pamatojis ar Līguma 4.2.1.2.apakšpunktu un Līguma pielikumu.

[9.1] Līguma 4.2.apakšpunktā ir noteikti Biedrības kā reklamētājas pienākumi. Līguma 4.2.1.2.apakšpunktā noteikts, ka Biedrībai ir pienākums izvietot reklāmas stendu galvenajā konferenču plenārsēžu zālē, kā arī katrā telpā, kur notiks konferences sekciju sēdes, konferences foajē. Uz materiāliem (dalībnieku mapes un konferences programmas), kas paredzēti konferences dalībniekiem attēlot Reklamētāja logotipus, translēt Reklamētāja reklāmas materiālus uz monitoru ekrāniem konferences pārtraukuma laikā.

Līguma pielikumā noteikts, ka saskaņā ar Līgumu Biedrība apņemas veikt šādas aktivitātes: izvietot Reklamētāja reklāmas stendu galvenajā konferences plenārsēžu zālē; izvietot Reklamētāja reklāmas stendus katrā telpā, kur notiks konferences sekciju sēdes; novietot Reklamētāja reklāmas stendu konferences foajē; konferences dalībnieku reģistrācijas laikā aprīkot galdiņu, pie kura divi Baltijas Foruma konferences dalībnieki dalītu Reklamētāja bukletus, kuros tiks iekļauta informācija par Pasūtītāju; uz konferences dalībniekiem paredzētajiem izdales materiāliem (dalībnieku mapes un konferences programmas) attēlot Reklamētāja logotipus un iekļaut informāciju par Reklamētāju; izsūtīt e-pastu konferences dalībniekiem, informējot par Pasūtītāju un izvietot norādi uz Pasūtītāja mājas lapu; translēt uz monitoru ekrāniem konferences pārtraukumu laikā reklāmas, kurās ietverta informācija par Pasūtītāju un iekļaut Reklamētāja sagatavotos reklāmas materiālus konferences dalībniekiem paredzētajos izdales materiālos *(lietas 49.lapa).*

Savukārt Aktā norādīts, ka Reklamētājs ir izpildījis, savukārt Pasūtītājs ir pieņēmis šādus reklāmas pakalpojumus: izvietot Reklamētāja reklāmas stendu galvenajā konferences plenārsēžu zālē; izvietot Reklamētāja reklāmas stendus katrā telpā, kur notiks konferences sekciju sēdes; novietot Reklamētāja reklāmas stendu konferences foajē; konferences dalībnieku reģistrācijas laikā aprīkot galdiņu, pie kura divi Baltijas Foruma konferences dalībnieki dalītu Reklamētāja bukletus, kuros tiks iekļauta informācija par Pasūtītāju; uz konferences dalībniekiem paredzētajiem izdales materiāliem (dalībnieku mapes un konferences programmas) attēlot Reklamētāja logotipus un iekļaut informāciju par Reklamētāju; izsūtīt e-pastu konferences dalībniekiem, informējot par Pasūtītāju un izvietot norādi uz Pasūtītāja mājas lapu; translēt uz monitoru ekrāniem konferences pārtraukumu laikā reklāmas, kurās ietverta informācija par Pasūtītāju un iekļaut Reklamētāja sagatavotos reklāmas materiālus konferences dalībniekiem paredzētajos izdales materiālos *(lietas 52.lapa).*

Burtiski lasot citētos Līguma, Līguma pielikuma un Akta punktus, tik tiešām konstatējams Dienesta norādītais, ka Biedrība pēc pieteicējas pasūtījuma uzņēmās veikt un veica sevis reklamēšanas pakalpojumus, ko pieteicēja pieņēma kā izpildītus un par kuriem veica samaksu. Taču pie šāda secinājuma jānonāk, norādītos Līguma, tā pielikuma un Akta noteikumus lasot vien burtiski jeb gramatiski. Vērtējot šos dokumentus kopsakarā ar pārējiem lietas faktiskajiem apstākļiem un lietā iegūtajiem pierādījumiem, secinājums ir pretējs.

Proti, pieteicēja konsekventi kopš procesa iestādē ir sniegusi paskaidrojumus, ka, slēdzot Līgumu, sagatavojot tā pielikumu un Aktu, tika pieļauta pārrakstīšanās kļūda, vārda „Pasūtītājs" (jeb pieteicēja) vietā atsevišķos punktos lietojot vārdu „Reklamētājs" (jeb Biedrība). Pieteicēja paskaidrojusi, ka tai nebija mērķa pasūtīt Biedrībai pakalpojumus, kas saistīti ar pašas Biedrības reklamēšanu, un vēl jo vairāk tos apmaksāt. Tiesa šādus paskaidrojumus atzīst par ticamiem.

Pirmkārt, Līguma 1.punktā, kur definēts Līguma priekšmets, skaidri norādīts, ka Reklamētājs jeb Biedrība apņemas reklamēt Pasūtītāju jeb pieteicēju. Ja pieņem par pareizu Dienesta secinājumu, ka pieteicēja Biedrībai pasūtīja gan pieteicējas, gan pašas Biedrības reklamēšanas pakalpojumus, tad arī Līguma priekšmetā tiktu paredzēts, ka Biedrība apņemas reklamēt ne vien pieteicēju, bet arī pati sevi.

Otrkārt, Dienesta ieskatā tas, ka atbilstoši Līgumam Biedrība apņēmās reklamēt pati sevi, izriet arī no Līguma pielikuma 1. – 4.punkta un attiecīgi no Akta 1.1. – 1.4.apakšpunkta. Tiesa tam nepiekrīt. Minētajos punktos noteikts, ka Reklamētājs (Biedrība) izvieto Reklamētāja reklāmas stendu galvenajā konferences plenārsēžu zālē; izvieto Reklamētāja reklāmas stendus katrā telpā, kur notiks konferences sekciju sēdes; novieto Reklamētāja reklāmas stendu konferences foajē; konferences dalībnieku reģistrācijas laikā aprīko galdiņu, pie kura divi Baltijas Foruma konferences dalībnieki dala Reklamētāja bukletus, kuros iekļauta informācija par Pasūtītāju.

Dienesta ieskatā minētajos punktos vārds „Reklamētājs" ir jāinterpretē tādējādi, ka tiek veiktas uz Reklamētāja reklamēšanu vērstas darbības, izvietojot stendus un dalot bukletus, kuros tiek reklamēta Biedrība jeb Reklamētājs, nevis pieteicēja. Tiesa turpretim no norādītajiem Līguma pielikuma un Akta punktiem secina, ka Reklamētājs minētajos punktos ir jāinterpretē kā persona, kurai pieder jeb kura atbilstoši Līgumam ir izgatavojusi reklāmas bukletus un reklāmas stendus, ko ir izvietojusi Līgumā un tā pielikumā, un Aktā paredzētajās vietās. Tas izriet arī no Līguma pielikuma 4.punkta un Akta 1.4.apakšpunkta, kur tiešā tekstā norādīts, ka Reklamētājs izdala Reklamētāja bukletus, kuros iekļauta informācija par Pasūtītāju, tātad par pieteicēju, nevis par Biedrību. Ievērojot minēto, tiesas ieskatā no Līguma pielikuma 1. – 4. punkta un Akta 1.1. – 1.4.apakšpunkta neizriet, ka Biedrībai bija pienākums veikt sevis reklamēšanas pasākumus.

Treškārt, Līguma pielikuma un Akta saturs attiecībā uz uzskaitītajiem reklāmas pakalpojumiem jeb pasākumiem ir identisks, līdz ar to tiesa atzīst par ticamu pieteicējas paskaidrojumu, ka pārrakstīšanās kļūda tika pieļauta, Līguma pielikuma tekstu iekopējot Aktā. Tāpēc šajā sakarā nav nozīmes Dienesta norādītajam apstāklim, ka pārrakstīšanās kļūda nevarēja tikt pieļauta, jo Līguma pielikums sastādīts 2010.gada 15.martā, savukārt Akts – 2010.gada 1.jūlijā.

Ceturtkārt, lietā ir pieteicējas un Biedrības pārstāvju sanāksmes 2012.gada 14.augusta protokols *(lietas 45.lapa),* kurā pieteicējas un Biedrības pārstāvji atzīst, ka Līguma 4.2.1.2.apakšpunktā, Līguma pielikuma 5.punktā un Akta 1.5.apakšpunktā ir pieļauta tehniska kļūda, lietojot nepareizus darījuma dalībnieku apzīmējumus. Līdz ar to pieteicējas un Biedrības pārstāvji apstiprina, ka atbilstoši Līgumam Biedrība ir reklamējusi vienīgi pieteicēju, nevis arī pati sevi.

Tiesa minētajam protokolam, izvērtējot to kopsakarā ar iepriekš norādīto, piešķir nozīmi un ticamību. Ticamību tiesa tam piešķir, novērtējot to kopsakarā arī ar liecinieka /pers. L/ liecībām, kurš ir Biedrības amatpersona un kurš tiesas sēdē apstiprināja, ka Biedrība atbilstoši Līgumam un tā pielikumam 2010.gada 28. un 29.maija Baltijas Foruma konferencē reklamēja vienīgi pieteicēju, nevis pati sevi. Biedrībai kā minētās konferences organizatorei un rīkotājai neesot arī bijis nepieciešams reklamēt pašai sevi. Arī pieteicējas pārstāve tiesas sēdē paskaidroja, ka nav atrodams loģisks izskaidrojums, kāpēc lai pieteicēja slēgtu līgumu ar citu personu par šās citas personas reklamēšanu un maksātu par to. Tiesa tam piekrīt. Savukārt Dienesta pārstāvja norāde, ka, iespējams, Biedrības reklamēšana par pieteicējas līdzekļiem tika veikta politisku motīvu dēļ sakarā ar gaidāmajām Saeimas vēlēšanām, ir atzīstama par subjektīvu vērtējumu jeb pieņēmumu, kas turklāt nav administratīvā akta pamatojums.

[9.2] Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka pieteicējas paskaidrojumam par pārrakstīšanās kļūdas pieļaušanu nav piešķirama ticamība tā iemesla dēļ, ka pieteicējas un Biedrības iesniegtajās fotofiksācijās ir redzams ne vien pieteicējas, bet arī Biedrības logo, kas Dienesta ieskatā apstiprina to, ka Biedrība Baltijas Foruma konferencē ir reklamējusi arī pati sevi par pieteicējas samaksātajiem naudas līdzekļiem.

Tiesa piekrīt, ka atsevišķās fotofiksācijās ir redzams uzraksts „Baltijas Forums". Taču tiesa nepiekrīt, ka no tā izdarāms secinājums, ka pieteicēja ir pasūtījusi Biedrībai Biedrības reklamēšanas pakalpojumus. Pirmkārt, ņemams vērā apstāklis, ka 2010.gada 28. un 29.maija konferences nosaukums „Baltijas Forums" ir identisks Biedrības nosaukumam – „Baltijas Forums". Fotofiksācijās *(lietas 63. un 66.lapa)* ir redzams uzraksts „Baltijas Forums" latviešu, krievu un angļu valodā, bet ne uzraksts „biedrība „Baltijas Forums"". Līdz ar to no fotofiksācijām nav izdarāms viennozīmīgs secinājums, ka tās apstiprina Biedrības reklamēšanas pasākumus. Vienlaikus, ja arī pieņem, ka uzraksts „Baltijas Forums" ir sasaistāms ar Biedrību, nevis konferenci, tas automātiski nenozīmē, ka ir notikusi Biedrības reklamēšana, jo tikpat labi var pieņemt, ka informācija par Biedrību (tās nosaukums) atspoguļota ar mērķi norādīt uz Biedrību kā attiecīgās konferences organizatori. Otrkārt, no Līguma nav konstatējams, ka pieteicējai būtu piešķirtas ekskluzīvas tiesības būt vienīgajai, kas tiek reklamēta attiecīgajā konferencē. Tas izriet arī no lietā esošajām fotofiksācijām, kurās ir redzami arī citu uzņēmumu logi, piemēram, AS „/pers. T/" *(lietas 60., 63.lapa).* Tāpēc arī tad, ja konferencē notika Biedrības reklamēšana, tas automātiski nenozīmē, ka šo pakalpojumu pasūtītājs ir pieteicēja, jo no lietas tas neizriet.

[9.3] Ņemot vērā iepriekš konstatēto un secināto, tiesa nepiekrīt Dienestam, ka Līgumā, tā pielikumā un Aktā ieviesušās kļūdas nebūtu vērtējamas kā pārrakstīšanās kļūdas. Faktiski tiesa uzskata, ka darījuma dalībnieki – pieteicēja un Biedrība – nav bijuši pietiekami precīzi, jo ir pieļāvuši formāla rakstura kļūdas parakstītajos dokumentos. Taču, kā atzīts judikatūrā, nodokļu nomaksā būtiski ir konstatēt patiesos darījuma apstākļus un nevar liegt priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības formālu rēķina kļūdu dēļ, ja darījuma apstākļi ir konstatējami ar citiem pierādījumiem *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 14.janvāra sprieduma lietā Nr.SKA-9/2008 16.punktu, 2008.gada 8.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-11/2008 15.punktu, 2011.gada 7.novembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-873/2011 11.punktu, 2011.gada 29.decembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-1006/2011 11.punktu).* Attiecībā uz pievienotās vērtības nodokli Eiropas Savienības Tiesa ir uzsvērusi, ka darījumi ir jāvērtē pēc to objektīvajām pazīmēm – to prasa pievienotās vērtības nodokļa neitralitātes princips (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2008.gada 8.maija sprieduma apvienotajās lietās C-95/07 un C-96/07 „Ecotrade SpA" 63.punktu, 2007.gada 27.septembra sprieduma lietā C?146/05 „Collée" 31.punktu*).

Lai arī minētās atziņas ir paustas sakarā ar formāliem trūkumiem rēķinā, tiesa uzskata, ka tās ir attiecināmas arī konkrētajā gadījumā uz Līgumu, tā pielikumu un Aktu, jo arī šie dokumenti ir atzīstami par darījumu apliecinošajiem dokumentiem, no kuriem tiesa, vērtējot tos kopsakarā ar pārējiem iepriekš norādītajiem pierādījumiem, gūst apstiprinājumu tam, ka starp pieteicēju un Biedrību tika noslēgts darījums par pieteicējas, nevis Biedrības reklamēšanu.

[10] Dienesta pārstāvis tiesas sēdē pauda viedokli, ka pieteicēja no Biedrības vispār nav saņēmusi Līgumā paredzētos reklāmas pakalpojumus un ka lietā esošajās fotofiksācijās redzamie stendi un citi reklāmas materiāli ir pašas pieteicējas izgatavotie.

Tiesa piekrīt, ka atbilstoši konsekventai administratīvo tiesu praksei līguma noslēgšana un rēķina izrakstīšana pati par sevi var neliecināt par darījuma esību, tomēr konkrētajā gadījumā tiesai nav šaubu, ka pieteicēja ir saņēmusi no Biedrības reklāmas pakalpojumus. Tas izriet gan no Līguma, tā pielikuma, Akta un rēķina, kuros norādīto informāciju darījuma puses ir konsekventi atzinušas un apstiprinājušas jau kopš procesa iestādē, gan no pieteicējas jau iestādē sniegtajiem paskaidrojumiem, kuros pieteicēja norādījusi, ka no Biedrības reklāmas pakalpojumi tika saņemti pilnā apjomā un atbilstošā kārtā, gan no Biedrības iestādei sniegtajiem paskaidrojumiem, kuros Biedrība apstiprina darījuma attiecības ar pieteicēju, gan arī no liecinieka /pers. L/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām, kurās liecinieks apstiprināja gan darījuma attiecības ar pieteicēju, gan to, ka tieši Biedrība atbilstoši Līgumam izgatavoja reklāmas stendus, bukletus un citus reklāmas materiālus, savukārt pieteicēja iesniedza reklāmas saturu. Liecinieks tiesas sēdē norādīja, ka lietas 55.lapā esošajā fiksācijā redzamais buklets nav Biedrības izgatavotais, bet pieteicējas iesniegtais, taču vienlaikus liecinieks apstiprināja, ka pati Biedrība izgatavoja arī citus reklāmas bukletus, par kuru izgatavošanu pieteicēja maksāja atbilstoši Līgumam. Liecinieks arī apstiprināja, ka Biedrība ir izgatavojusi mapes *(lietas 60. – 61.lapa),* uz kurām atspoguļots pieteicējas logo un kurās tika ievietoti konferences materiāli, kā arī lietā esošajās fotofiksācijās redzamos stendus *(lietas 64., 66.lapa),* Biedrība arī veica telpu noformējumu, tostarp lietojot pieteicējas logo, tādējādi reklamējot pieteicēju *(lietas 63., 65.lapa).* Tiesa konstatē, ka lietā ir iesniegti arī rēķini, ar kuriem Biedrība veic samaksu trešajām personām par mapēm, pildspalvām un to apdruku, piezīmju blokiem, par dizaina izstrādi un maketēšanu, noformējuma materiālu iegādi, telpu māksliniecisko pakalpojumu, sienu konstrukciju īri u.tml. *(lietas 73. – 77.lapa).* Dienesta pārstāvis pauda viedokli, ka no šiem rēķiniem nav identificējams, ka rēķinos norādītās preces un pakalpojumus Biedrība izmantojusi tieši pieteicējas reklamēšanas pakalpojumu īstenošanai, taču tiesas ieskatā tas konkrētajā gadījumā ir tikai pieņēmums, turklāt administratīvajā aktā šis aspekts nav vērtēts.

Pastāvot norādītajiem apstākļiem, tiesa neatrod pamatu pieteicējas un Biedrības darījuma faktiskās esības apšaubīšanai. Tiesas ieskatā arī pārsūdzētajā lēmumā norādītais arguments, ka pieteicēja nav iesniegusi vizuālos un dokumentālos materiālus – bukletus, izdales materiālus, kā arī reklāmas rullīšus – pats par sevi neliecina, ka reklāmas pakalpojumi netika sniegti, jo, pirmkārt, kā jau minēts iepriekš, reklāmas pakalpojumu sniegšanu apstiprina lietā esošie rakstveida pierādījumi un liecinieka liecības. Otrkārt, lietā ir iesniegtas fotofiksācijas, kurās ir redzams pieteicējas logo, kas atspoguļots uz reklāmas stendiem, telpu sienām u.tml. Turklāt šajās

fotofiksācijās ir redzamas personas, kas atbilstoši publiskajā interneta vietnē pieejamajai informācijai ir piedalījušās Baltijas Foruma konferencē 2010.gada 28. un 29.maijā */interneta adrese/,* tātad ir pamats secinājumam, ka esošās fotofiksācijas ar pieteicējas logo ir uzņemtas Baltijas Foruma konferencē 2010.gada 28. un 29.maijā. Treškārt, tiesa piekrīt pārsūdzētajā lēmumā norādītajam, ka saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pantu nodokļu maksātājam ir pierādīšanas pienākums, tomēr tiesa neuzskata, ka konkrētajā gadījumā Dienests būtu iesniedzis pierādījumus, kas norāda uz darījuma faktisko neesību un ko pieteicējai attiecīgi būtu jāatspēko.

[11] Dienesta administratīvajā aktā norādīts, ka pieteicēja nav iesniegusi reklāmas aktivitāšu izmaksu sadalījumu, lai gan Līguma 3.1.apakšpunktā ir noteikts, ka pēc Pasūtītāja (pieteicējas) pieprasījuma Reklamētājam (Biedrībai) ir jāiesniedz atskaite par izlietotajiem līdzekļiem.

No minētā Līguma punkta tiesa nekonstatē, ka darījuma ietvaros Biedrībai jebkurā gadījumā ir jāsniedz atskaite par izlietotajiem līdzekļiem jeb izmaksu sadalījums par reklāmas aktivitātēm. Šāds pienākums Biedrībai noteikts gadījumā, ja to pieprasa pieteicēja, kurai šādas tiesības ir pielīgtas ar Līgumu. Tādējādi tiesa nepiekrīt Dienestam, ka izmaksu sadalījuma neesība pati par sevi atzīstama par pamatu apšaubīt konkrētā pakalpojuma izmantošanu pieteicējas ar pievienotās vērtības nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai.

Tālāk, attīstot šo domu, Dienests norādījis, ka no Biedrības saņemtajiem dokumentiem redzams, ka pieteicējas samaksātie naudas līdzekļi tikuši izmantoti ne vien reklāmas pakalpojumiem, bet lielākoties viesu izmitināšanai, ēdināšanai u.tml. jeb konferences organizēšanai un rīkošanai. Tādējādi Dienesta ieskatā pieteicēja ir apmaksājusi Biedrības organizēto konferenci, kas nav sasaistāms ar pieteicējas saimniecisko darbību un ar pievienotās vērtības nodokli apliekamajiem darījumiem.

Tiesa uzskata, ka tas, kādā veidā pakalpojuma sniedzējs izmanto par pakalpojumu saņemtos naudas līdzekļus ir un paliek pakalpojuma sniedzēja ziņā, un šis apstāklis netiek pakļauts pakalpojuma saņēmēja kontrolei, jo pakalpojuma saņēmējs nevar pakalpojuma sniedzējam norādīt, kādām tieši darbībām un kādā apjomā izmantot par darījumu samaksāto cenu – cik daudz pakalpojuma sniegšanai nepieciešamo preču iegādei, cik daudz darba algu izmaksai, cik daudz peļņai u.tml. Sekojot šādai pieejai, ikviena darījuma ietvaros būtu jāpārbauda, vai preču piegādātājs un pakalpojumu sniedzējs saņemtos naudas līdzekļus ir izmantojis tieši piegādātājām precēm vai sniegtajiem pakalpojumiem. Savukārt, konstatējot, ka līdzekļi tikuši izmantoti citiem mērķiem, preču un pakalpojumu saņēmējam būtu liedzams attiecīgās izmaksas attiecināt uz savu saimniecisko darbību. Tiesas ieskatā tas neatbilst ne vien nodokļu sistēmai, bet arī saimnieciskās darbības un tirgus būtībai un realitātei. Tādējādi tiesas ieskatā no pieteicējas nav pamata pieprasīt informāciju par Ls 96 000, kas citai personai samaksāti par reklāmas pakalpojumu, izlietojumu pa sadaļām. Līdz ar to tas, ka pieteicēja Dienestam nav iesniegusi citas personas (Biedrības) atskaiti par iztērētajiem naudas līdzekļiem un tas, ka visi pieteicējas samaksātie naudas līdzekļi pilnā apjomā, iespējams, netika iztērēti reklāmas materiālu izgatavošanai, izplatīšanai u.tml., bet daļa no tiem, iespējams, tika izmantota viesu izmitināšanai, ēdināšanai u.tml., automātiski nepierāda to, ka pieteicēja no Biedrības reklāmas pakalpojumus nav saņēmusi vai arī saņemtos pakalpojumus nav izmantojusi ar pievienotās vērtības nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai. Turklāt, kā jau tiesa vairākkārt norādīja, tiesai nav šaubu, ka Biedrība ir veikusi pieteicējas reklamēšanu Baltijas Forums konferencē 2010.gada 28. un 29.maijā, par ko pieteicēja ir samaksājusi Līgumā noteikto cenu – Ls 96 000. Liecinieks /pers. L/ tiesas sēdē skaidroja, ka šāda cena tika noteikta jau pirms vairākiem gadiem, apmēram, 2005.gadā, kad Biedrība pirmo reizi reklamēja VAS „n/a". Tobrīd pakalpojuma vērtība tika noteikta Ls 95 000 apmērā, ko pārbaudīja arī Valsts kontrole un pārkāpumus nekonstatēja. Tāpēc arī ar pieteicēju veiktā reklāmas pakalpojuma vērtība tika noteikta, par pamatu ņemot iepriekš noteikto cenu.

Dienesta pārstāvis tiesas sēdē pauda viedokli, ka šāda darījuma cena (Ls 96 000) ir nesamērīga augsta, kas arī dod pamatu apšaubīt gan darījuma esību, gan tā nolūkus. Šajā sakarā nepieciešams norādīt, ka tirgus apstākļos tirgus dalībniekiem ir brīva izvēle darījuma vērtības noteikšanā. Savukārt gadījumā, ja nodokļu administrācija uzskata, ka nodokļu maksātāja norādītā darījuma cena (vērtība) neatbilst tirgus cenai (vērtībai), tai audita ietvaros ir tiesības noteikt darījuma vērtību, kā tas paredzēts likuma „Par nodokļiem un nodevām" $23.^2$ pantā.

[12] Dienesta pārstāvis tiesas sēdē pauda viedokli, ka nav arī konstatējams konkrēts reklāmas rezultāts (konkrēts atspoguļojums ieņēmumos no saimnieciskās darbības). Šajā sakarā nepieciešams norādīt, ka priekšnodoklis ir atskaitāms, ja tas ir apliekama darījuma nodrošināšanai nepieciešamo izmaksu sastāvdaļa, savukārt šīs izmaksas varētu tikt iekļautas attiecīgo preču vai pakalpojumu pārdošanas cenā. Tādējādi būtisks kritērijs priekšnodokļa atskaitīšanai ir tieša un tūlītēja saikne starp saņemto pakalpojumu (iegādāto preci) un apliekamo darījumu jeb starp atskaitāmo priekšnodokli un samaksāto (samaksājamo) nodokli. Jēdziens *tieša un tūlītēja saikne* nav definējams vispārīgi, bet tās konstatējums ir atkarīgs no konkrētiem apstākļiem (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2011.gada 21.marta sprieduma lietā Nr.SKA-9/2011 9.punktu, 2011.gada 31.marta sprieduma lietā Nr.SKA-149/2011 9.punktu*). Savukārt Eiropas Savienības Tiesa 1985.gada 14.februāra spriedumā lietā Nr.268/83 *Rompelman* atzina, ka jēdziens „saimnieciskā darbība" ir jāinterpretē plaši un ka tas ietver arī sagatavošanās darbus apliekamo darījumu veikšanai.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments norādījis, ka parasti vispār nebūs iespējams līdz konkrētam ieņēmumu izmaiņu līmenim pierādīt cēloņsakarību starp ieņēmumu izmaiņām un iepriekš veiktu vispārīgu komersanta, tā uzņēmuma vai konkrēta pakalpojuma vai preces reprezentāciju *(sk. 2012.gada 27.janvāra sprieduma lietā Nr.SKA-203/2012 10.punktu).* Lai arī minētajā spriedumā runāts par reprezentāciju, nevis par reklāmu, tiesas ieskatā arī reklāmas gadījumā faktiski nav iespējams noteikt, cik lielu iespaidu apgrozījuma un peļņas postenī ir radījusi attiecīgā reklāma.

[13] Apkopojot visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Biedrība pieteicējai 2010.gada 28. un 29.maijā sniedza pieteicējas reklamēšanas pakalpojumus, kas ir saistīti ar pieteicējas saimniecisko darbību un nodrošina pieteicējas ar pievienotās vērtības nodokli apliekamos

darījumus, līdz ar ko tiesas ieskatā pieteicēja bija tiesīga veikt priekšnodokļa atskaitījumus darījumā ar Biedrību. Tādējādi tiesa atzīst, ka Dienestam nebija tiesiska pamata samazināt pieteicējas no budžeta atmaksājamo pievienotās vērtības nodokli par Ls 20 160 un saistībā ar to aprēķināt soda naudu Ls 2016.

[14] Ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējai papildus nomaksai budžetā noteikts arī uzņēmumu ienākuma nodoklis Ls 21 600, soda nauda Ls 3240 un nokavējuma nauda Ls 3402.

Minētais pamatots ar likuma „Par uzņēmumu ienākuma nodokli" 4.panta pirmo daļu, kas noteic, ka nodokļa maksātāja – rezidenta un pastāvīgās pārstāvniecības – apliekamais ienākums ir saskaņā ar Gada pārskatu likuma 11. un 12. pantu vai Kredītiestāžu likumu vai Krājaizdevu sabiedrību likumu, vai Apdrošināšanas sabiedrību un to uzraudzības likumu vai Ieguldījumu pārvaldes sabiedrību likumu, vai Finanšu instrumentu tirgus likumu sastādītā maksātāja gada pārskata peļņas vai zaudējumu aprēķinā uzrādītais peļņas vai zaudējumu apjoms pirms uzņēmumu ienākuma nodokļa aprēķināšanas, kas ir attiecīgi palielināts vai samazināts par to izdevumu vai izdevumu daļas summu, kuri nav tieši saistīti ar maksātāja saimniecisko darbību, un par to zaudējumu summu, kurus radījusi maksātājam piederošo vai tā lietošanā esošo sociālās infrastruktūras objektu uzturēšana. Izdevumu vai izdevumu daļas summai, kura nav tieši saistīta ar maksātāja saimniecisko darbību, un zaudējumu summai, kuru radījusi maksātājam piederošo vai tā lietošanā esošo sociālās infrastruktūras objektu uzturēšana, apliekamā ienākuma palielināšanai piemēro koeficientu 1,5.

No minētās normas izriet, ka ar uzņēmumu ienākuma nodokli apliekamo ienākumu palielina par izdevumiem vai to daļu, ja tie tieši nav saistīti ar nodokļu maksātāja saimniecisko darbību.

Izdevumi, kas uzskatāmi par ar saimniecisko darbību tieši nesaistītajiem izdevumiem, noteikti likuma „Par uzņēmumu ienākuma nodokli" 5.pantā (ar ko pamatots pārsūdzētais lēmums), kas ietver vairāku konkrētu izdevumu veidu uzskaitījumu, bet panta ceturtās daļas noslēgums ļauj arī jebkurus citus pantā neuzskaitītus izdevumus novērtēt pēc to ekonomiskās saistības ar nodokļu maksātāja saimniecisko darbību.

Tā kā tiesa iepriekš atzina gan to, ka pieteicēja no Biedrības ir saņēmusi reklāmas pakalpojumus, gan to, ka šie pakalpojumi ir saistīti ar pieteicējas saimniecisko darbību, tiesa secina, ka Dienestam nebija pamata pieteicējai veikt korekcijas arī uzņēmumu ienākuma nodokļa aprēķinā, reklāmas pakalpojuma vērtībai Ls 96 000 piemērojot koeficentu 1,5 un tādējādi par Ls 144 000 palielinot pieteicējas ar saimniecisko darbību nesaistītos izdevumus. Līdz ar to Dienestam nebija pamata aprēķināt pieteicējai papildus budžetā maksājamo uzņēmumu ienākuma nodokli Ls 21 600 un attiecīgi arī soda naudu Ls 3240 un nokavējuma naudu Ls 3402.

[15] Pamatojoties uz iepriekš norādīto un secināto, tiesa atzīst, ka pieteikums ir pamatots un apmierināms, savukārt pārsūdzētais lēmums ir atceļams.

[16] Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmā daļa noteic, ja pieteikums pilnībā vai daļā apmierināts (..), tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Tā kā pieteikums tiek apmierināts, no atbildētāja, kas šajā lietā ir Latvijas Republika, par labu pieteicējai piespriežama valsts nodeva divdesmit latu apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246. – 251.pantu un 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt pilnībā SIA „/NOSAUKUMS/" pieteikumu.

Atcelt ar pieņemšanas dienu Valsts ieņēmumu dienesta 2012.gada 1.novembra lēmumu Nr.22.4.8/89428.

Uzlikt pienākumu Latvijas Republikai atmaksāt SIA „/NOSAUKUMS/" tās samaksāto valsts nodevu divdesmit latus.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese D.Makarova